

DE RAADSHEER
oktober 1990

REDAKTIE RAADSHEER

Tineke van Beers	
Hogerbeetsstraat 6	176404
Dieneke Biemans-van Bennekom	
Fagelstraat 25	174568
Mieke Koopman	
Joh. de Wittstraat 31	177524
Rita Liang-De Coursey (secretariaat)	
Fagelstraat 39	155886
Maarten Mentzel	
Joh. de Wittstraat 38	172570
Matthia Tacken	
Joh. de Wittstraat 57	154756
Arnoud v.d. Vorst	
Warmonderweg 25	173847

ILLUSTRATIES

Truus Serdijn
Arnoud van der Vorst

Verantwoordelijkheid:

De redactie is voor haar beleid achteraf verantwoording schuldig aan het bestuur van de vereniging.
Gesignde artikelen komen voor rekening van de auteur. Ingezonden stukken kunnen worden ingekort.

De Raadsheer verschijnt vijf maal per jaar.

Redactie-adres : Fagelstraat 39
Copyright : Aan de redactie
Postgiro : 4193645 Vereniging
Raadsheerenbuurt
te Leiden

BESTUUR VERENIGING RAADSHERENBUURT

Huib Bartels, penningmeester	
Fagelstraat 19	171635
Guus Onderwater, voorzitter	
Joh. de Wittstraat 26	170017
René Elkerbout	
Hogerbeetsstraat 6	173319
Annette Schriever, coord. Raadsheer	
Fagelstraat 1	170215
Winnie Vermeulen	
Joh. de Wittstraat 33	155250
Maarten Vrieze,	
Joh. de Wittstraat 29	173115
Yvonne v.d. Werf, secretaris	
Van Oldenbarneveltstraat 3	155645

CONTACTPERSONEN IN DE BUURT

Contacten met de gemeente Leiden: René Elkerbout	
Hogerbeetsstraat 8	173319
Werkgroep Openlucht-theater: John Marks	
Joh. de Wittstraat 23	172310
OPA: Winnie Vermeulen	
Joh. de Wittstraat 33	155250
Coord. 3-oktober maaltijd: Ans van Tilburg	
Joh. de Wittstraat 32	153431
Kraakwagen-ruilbeurs: Annette Schriever	
Fagelstraat 1	170215
Centrale Meldingspost voor verhuizingen, geboortes e.d.: Winnie Vermeulen	
Joh. de Wittstraat 33	155250
Telefooncirkel: Atie Van Wely	
Warmonderweg 27	170910
Depot boek 60 jaar Raadsheerenbuurt; tevens Vereniging Vrienden van de Leidse Hout:	
Rob Mante	
Joh. de Wittstraat 3	154770

GEMENGD NIEUWS

Verhuisd:

- Fam. de Wilde
J. de Wittstraat 10
- Fam. Tielenius Kruythoff
van: J. de Wittstraat 18
naar: Schweitzerlaan 33
5644DK Eindhoven
- Henriette Khantie Nouwen
van: J. de Wittstraat 36
naar: Magd. Moonstr.

Nieuwe Bewoners:

- J. de Wittstraat 18
Dirk Langbroek
Louise Berkhout
Laura, Elsje, Simon
- J. de Wittstraat 10
Luuk en Xandra
Aelvoet-Rotteveel
- Fagelstraat 12
Raf en Harry Lemmens
Ruben
- Fagelstraat 16
Johanniek v.d. Molen
- Fagelstraat 45
Bodo en Edeltraut Lampe
Lennart, Sören

- Van Slingelandtlaan 5
Jos en Els Thissen
Iris, Thomas, Jasmijn,
Timon, Margriet

Overleden:

Mw. Maria Woortman-
Quadekker, Fagelstraat 47, is
op 30 juli 1990 op 71-jarige
leeftijd overleden

Gevraagd:

Wie heeft er een binnendeur
over? Graag contact met Sjaak
Vermeulen
J. de Wittstraat 33
Tel: 155250

Af te halen:

Koelkast tafemodel
(buitenkant beetje roestig)
Koopman, J. de Wittstraat 31
Tel: 177524

Van de Redactie

De zomer was prachtig maar de weergoden waren de buurtvereniging niet gunstig gezind; zowel de kindervoorstelling in het Openluchttheater als het zomerfeest moesten worden afgelast omdat juist op die dagen het water met bakken uit de hemel viel.

Op 3 oktober ging de hutspotmaaltijd weliswaar door, maar van lekker lang natafelen was geen sprake; het water van boven verzamelde zich in de dekzeilen boven de kramen en stortte zich per windvlaag in menigeens onbeschermd neuk.

De omzet van papierenzakdoekjes in de Kempenaerse drogisterij was op 4 oktober opvallend hoog. De zomer was prachtig, maar nu de blaadjes vallen lijden sommigen onder een diepe identiteitscrisis. Paul van Tilburg, Arnoud Schelvis, Gerard Rohlof, wie is er eigenlijk begonnen met die eindeloze reis over het trottoir. En hoe is het eigenlijk met de familie Harderaes na de crisis in april. Is hun huis verkocht en woont Karel op een flat in zuidwest? Heeft Martha de reeds lang geleden verscheiden Leidse afdeling van Dolle Mina nieuw leven ingeblazen?

Prangende vragen die ons kwellen ...

De zomer was prachtig, nu vallen de blaadjes. Spoedig zal er geen één meer aan de bomen hangen.

Fijn voor die straatveger: "Ach, mevrouw ik veeg nu wel, maar als je morgen komt ligt het er weer. Maar het is goed dat ik bezig ben anders ga ik de boel maar vernielen of in mijn bed liggen luieren".

Het wordt winter ... de Sint, de Kerst ...

Misschien wordt het wel zo'n fijne winter met mooi helder vriesweer. Lekker een Molen- of Merentocht schaatsen of wandelen in het bos. Bij thuiskomst warme chocola bij de kachel. Mmmmm

Tineke van Beers

Naar school: nu - en dertig jaar geleden

Mijn eerste schooldag viel op een warme nazomerse dag in 1955. Ik was toen vijf jaar. Geen peuterschool of dagverblijf ging daaraan vooraf, het was pats boem nu ben je leerplichtig.

In de dertien jaar die ik op basis- en middelbare school heb doorgebracht kan ik me geen dag herinneren dat ik met plezier naar school ging. Aan het eind van de zomervakantie kreeg ik buikpijn van de zenuwen bij de gedachte dat de school over een paar dagen weer zou beginnen.

Misschien denkt u dat ik moeite had met leren, niet goed op kon schieten met mijn juf of meester, vaak straf kreeg of iets dergelijks. Nee hoor. Ik was een model schoolkind. Deed altijd braaf mijn huiswerk, kwam op tijd op school, was beleefd tegenover de leerkracht, maakte geen lawaai tijdens de les, haalde meestal de beste cijfers van mijn klas. Nee dat was het probleem niet. Ik kreeg sterk het idee dat de enige reden om goed je best te doen op school was om niet gestraft te worden door de leerkracht. De leerkrachten gingen er volgens mij van uit dat we geen van allen wilden leren, dat we alleen onder constante dreiging van strafmaatregelen iets zouden leren. Als een kind niet goed kon leren, maakte de leerkracht dit duidelijk door het kind voor de hele klas iets hardop te laten lezen wat het niet goed kon, en dan werd er hard om gelachen. Het idee ^{was} kennelijk dat het kind goed moest beseffen hoe dom het was.

Eén keer heb ik iets stouts gedaan: in de eerste twee klassen werden de handen van de leerlingen iedere ochtend gecontroleerd. Je kwam één voor één bij het bureau van de juf en legde je handen op het bureau. Er werd in een boekje bijgehouden of je nagels goed schoon waren. Op een goeie dag liet ik nagels zien waar nog klei onder zat, ik had de dag daarvoor thuis zitten kleien. Er werd een min-streepje in het boekje gezet. Ik kan niet zeggen hoe diep ik mij daarvoor geschaamd heb. Ik weet ook niet of ik daarna nog gekleid heb.

Wellicht hebben de kinderen die vaker stoute dingen gedaan hebben positievere herinneringen dan ik.

Met dit als achtergrond begrijpt u misschien wat ik bedoel als ik zeg: "Wat ben ik blij dat mijn kinderen met plezier naar school gaan". En ook, hoe zeer dit mij nog verbaast. Met de vraag van, hoe komt het dat naar school gaan nu leuk is en een plek is waar kinderen graag leren,

Een ernstig ongeluk maakte een einde aan zijn loopbaan als psycholoog. Geerten kon niet meer lopen en omdat hij bovendien twee linkerhanden had, werd hij mondschilder.

Aanvankelijk werkte hij figuratief maar al snel bekeerde hij zich onder invloed van Van Gogh en enkele flessen Côte du Rhône tot het Cypressionisme. Een materiaalschaarste dwong hem na verloop van tijd zijn toevlucht te nemen tot het Compressionisme. Tijdens de vernissage van zijn eerste expositie bracht een ambtenaar van WVC hem in kennis met het Repressionisme, een invloedrijke richting in de schilderkunst die een totale onderdrukking van de scheppingsdrang voorstond.

Lange tijd was Geerten de belangrijkste exponent van genoemde richting, tot hij in 1990, onder invloed van een bezoek aan de gemeente Huybergen asiel en opvang vond binnen de oude vertrouwde vesten van het sociaal-realisme.

Kunst is geen weergave van de werkelijkheid, ook geen toevoeging van iets totaal nieuws aan de werkelijkheid...

Nee, kunst is niets anders dan kritiek op de werkelijkheid. Daarom vervaardigt Geerten Scheurwater ook geen nieuwe dingen meer. Alles wat hij met zijn kunst wil zeggen, is reeds gezegd. Scheurwater volstaat met het naschilderen van zijn voorgangers. Hij herhaalt als het ware de actualiteit en laat met een eeuwige terugkeer van exact hetzelfde zien, hoe traag de maatschappelijke veranderingen voortgang vinden. Dat doet hij met een trefzekere penseel, met warme kleuren en met een mededogen jegens zijn medemens dat steeds weer ontroert.

Daarom heeft "huilend zigeunerjongetje" een aparte plaats in ons huis en in ons hart.

Gerard Schelvis

Van het trottoir

Op één van mijn verre reizen naar de binnenlanden van centraal Goeree Overflakkee kwam ik ooit, een uitsmijter ham etend in een handelspost te Middelharnis, in contact met de kunstenaar Geerten Scheurwater. Wij raakten in een diepgaand filosofisch gesprek over meteorologische aangelegenheden, een terrein waarbinnen volgens betrouwbare bronnen zijn autoriteit als profeet alom werd erkend. Tijdens onze rijkelijk met graangestookte levenselixers overgoten gedachtenwisseling liet hij zich terloops ontvallen, beeldend kunstenaar te zijn.

Nou heb ik iets met kunst. Wat weet ik niet, maar ik heb het altijd gehad. Dus binnen de kortste keren en een mum van tijd stond ik in zijn atelier en binnen de kortst denkbare mum was ik voor niet al te veel geld de gelukkige bezitter van een echte Scheurwater. Ik heb nooit spijt van de aankoop gehad.

Geerten Scheurwater is het pseudoniem van Johannes Cornelis Brakeboer. Hij werd in 1954 geboren in Oeesp, een klein plaatsje aan de kust van Suriname. Zijn vader was een Hollandse zeeman, die bij zwaar weer en in een dronken bui in Oeesp was komen aanwaaien. Zijn moeder was verstelnaaister en toevallig alleen thuis. Na hun onstuimige ontmoeting verdween de vader spoorloos en de moeder stierf na de geboorte van verdriet.

Toen Geerten tien jaar was, vertrok hij naar Holland om zijn vader op te sporen en zakgeld te eisen. In het vliegtuig ontmoette hij een helderziende. Deze helderziende voorspelde hem, dat hij zijn vader vinden zou tijdens de wedstrijd tussen Feijenoord en P.S.V. in het Feijenoord stadion. Feijenoord verloor met 0 - 3, maar Geertens vader bleef spoorloos. Geerten doorliep de middelbare school en ging psychologie studeren. Als werkstudent had hij een baantje als gespreksleider bij de PTT, afdeling interlokale gesprekken. Na zijn afstuderen begon hij een groepspraktijk van drie artsen, een psycholoog, zes verpleegsters, twee violen en een trommel en een fluit. In 1985 ontmoette hij de schone Maria van der Meulen, maar het werd niks tussen hen. Naar aanleiding van hun ontmoeting schreef Geerten de dichtbundel *Waarom toch?* die al snel werd gevolgd door de *cyclus*. En ik ook van jou. Deze laatste bundel werd bekroond met de Boudewijn Büchprijs van de stad Appingedam.

heb ik de schoolhoofden van respectievelijk de Leidse Houtschool en de Woutertje Pieterse benaderd. Wij zijn alle drie min of meer van dezelfde leeftijd; dertig jaar geleden zaten wij allemaal op de basis- of de middelbare school. Of zij ook zulke slechte herinneringen van hun schooltijd hebben is zeer de vraag (wie weet was het alleen in Amerika zo miserabel), maar allemaal zijn we het er over eens dat de sfeer op school nu 'anders' is dan dertig jaar geleden. De visie van de twee schoolhoofden hierover kunt u hieronder lezen.

Rita DeCoursey

Toen en nu

De tijd dat ik zelf nog op de toenmalige lagere school zat, herinner ik me nog goed. Vanuit dat standpunt zal in de komende "raadsheren" aandacht besteed worden aan het onderwijs op de basisschool van nu. Iedere keer zal er een bepaald aspect onder de loep genomen worden, zodat er voor belangstellenden langzamerhand een beeld ontstaat van de huidige basisschool. Het is niet de bedoeling om de twee basisscholen in deze wijk tegen elkaar af te zetten. Vandaar dat we gekozen hebben voor een gezamenlijke aanpak. U zult dan ook de ervaringen en visies van ons beiden in één artikel tegenkomen.

Kleding

Als ik niet zover terugga in de tijd en mijn eigen opleidingstijd bekijk dan was het op sommige lagere scholen nog zo dat we als student van de Kweekschool voorgeschreven kregen dat we toch in ieder geval geacht werden een colbert te dragen. Als compromis werd gedoogd dat daar een coltrui onder gedragen werd in plaats van een overhemd met stropdas. U moet weten, dat zich dit eind jaren zestig afspeelde, waarin de democratisering golf over onderwijsland spoelde. Dit had als gevolg dat er scholen waren die het principe huldigden van de anti-autoritaire opvoeding, dat werd vertaald in vrijheid op alle gebied dus bijvoorbeeld geen toezicht meer op het plein.

Maar terug naar de kleding en de tijd daarvoor. Dat voorschrift ging natuurlijk terug naar een tijd dat er een strakke discipline op school heerste; meer voorschrijvend dan nu. Meisjes mochten bijvoorbeeld geen

lange broek dragen.

De hele jeugdcultuur in kleding bestond nog niet.

Ik heb ook het gevoel dat onze generatie de vrijheid bevochten heeft om te dragen wat je leuk vond en wat lekker zat. De eerste spijkerbroeken en ribbroeken deden dan ook in die periode hun intrede en alras volgde er meer. De commercie sprong daar uiteraard op in en nu is het zo dat de mode voor jongeren net zo belangrijk, zo niet belangrijker is dan die van de volwassenen.

Het je laten gelden door kleding zoals op het voortgezet onderwijs vind je op de basisschool nog niet, maar het beeld is toch heel gevarieerd en veel minder éénvormig dan zo'n 30 jaar terug.

Ouders in de school

In mijn eigen lagere schooltijd was het zo dat mijn ouders hooguit één à twee keer per jaar over de drempel van de school stapten. Dit naar aanleiding van een klasse- of rapportavond.

Tegenwoordig is een basisschool zonder ouders erin een niet meer voorkomend fenomeen. In de jaren zeventig ontstonden er allerlei werkgroepen en stromingen die de ouders terecht meer invloed op het onderwijs aan hun kind wilden geven. Langzamerhand vertaalde zich dat in het werk binnen de school.

Ouders gingen participeren in het onderwijs met als gevolg dat het zelfs bij wet werd vastgesteld dat aan iedere school een medezeggenschapsraad werd aangesteld.

Lang daarvoor waren er al diverse werkgroepen in school druk doende. De betrokkenheid van de ouders varieerde van hand en spandiensten tot en met zoals nu instemmen met onderwijskundige zaken en zelfs via de medezeggenschapsraad personele zaken. De tijd dat het schoolteam zijn eigen toko runde ligt al ver achter ons. En dat is goed, want het is natuurlijk toch zo dat het onderwijs niet alleen overdracht van kennis is, maar tevens een pedagogische taak heeft en daardoor een gedeelde verantwoordelijkheid met de ouder heeft.

De betrokkenheid van ouders kan op zeer veel manieren vertaald worden in het onderwijs.

Ik noem er hier enkele:

1. Het participeren in diverse werkgroepen binnen de school, zoals o.a. in leesspelletjesouders, niveauleeshulp in groepen, hulp bij

chinezen, hoorden we van landgenoten, dat er vertraging in het reisschema was ontstaan. In Perm was er een dokter aan boord geweest om een Chinese medereiziger, een professor op de terugweg van een congres te onderzoeken. De laatste had grote problemen met zijn maag, maar verkoos toch de reis naar Peking voort te zetten.

Paul Rohlof (Arnoud v.d. Vorst)

Unicefartikelen

Alle unicefartikelen zijn weer verkrijgbaar bij:

- Van Tilburg, Joh. de Wittstraat 32,
- Vermeer, Joh. de Wittstraat 6

(Kerst)kaarten, schrijfpapier, agenda, kalender, kinderkookboek, puzzles, bekers, t-shirts, kaarsen en nog meer kunt u daar kijken en kopen. Voor inlichtingen of voor een folder in uw brievenbus: bel: 153431

Ik verlangde naar de warmte van haar lichaam, naar een intense geestelijke en fysieke verbondenheid maar vermoedde dat te grote indringendheid bij haar tot een innerlijk conflict kon leiden. Ze was in tweestrijd, maar nam geen beslissing, ze was een libelle die zich stroomsgemoed door kleuren en geuren van bloemen en bloesems liet aantrekken en weer wegdrijven.

We vertelden elkaar over onze jeugd, het verborgene van de mijne en over de liefde. Nooit, bekende ze, had ze in haar vijfendertig jaar een langdurige relatie gehad. Met acht mannen had ze de liefde bedreven, maar seks was niet een voorwaarde om zich op haar gemak te kunnen voelen in de voortdurende aanwezigheid van een man. Ze besepte dat ze daartoe ook nooit de sterke behoefte had.

Haar vriendinnen waren voortdurend bezig met het wel en wee, de emoties en de onzekerheden van verloven en trouwen. De fascinatie van die emoties ging grotendeels aan haar voorbij.

Ik verbaasde me erover dat haar leven niet eerder veranderd was. Ze was aantrekkelijk en bovendien in het bezit van een prettig karakter, eigenschappen die haar beslist geschikt maakten voor een relatie. Nu was het dan zover, maar toch aarzelde ze om te gaan samenwonen.

Zeven mannen met wie ze het bed had gedeeld, waren verdwenen. Met niemand had ze zich blijvend verbonden gevoeld, totdat ze verliefd werd op een getrouwde man.

Over de onzekerheden en het moeizame toen hij zich losmaakte van zijn gestrande huwelijk praatte ze weinig. Uit een enkele opmerking bleek dat het haar pijn deed als hij contact had met zijn ex-vrouw en misschien nog een keer de liefde met haar bedreef. Zelf besepte ik maar al te goed de hel en de pijn die er waren bij het losmaken van de onzichtbare verbintenissen van de liefde.

Ik praatte over mijn scheiding en de zwaarte van het alleen zijn, vlak na de periode van de verschrikkelijke twijfel over de beslissing om weg te gaan. De ervaring om getrouwd te zijn kende ze niet en ook nu waren er tegenkrachten die haar verhinderden definitief te gaan samenwonen. En passant maakte ze tijdens het gesprek de opmerking dat ze een geschikte partner voor mij wist, ik ging er niet op in. Ik wilde haar niet duidelijk maken dat er legio partners passeerden, die aan mijn hel niets konden veranderen.

Terugkomend in de coupe van de lange wandeling door schuddende gangen, langs donkere ramen en ooverdovend lawaai in wagon overgangen, voorbij overvolle treinkamers met zwiigende en gelaten

handvaardigheidslessen, vervoersgroep voor excursies, knutsel- en herstelgroep, plastificeren van boeken, klasseouderschap, etc.

2. Het participeren in de Ouderraad:
Dit is een geleiding die de schakel vormt tussen de school en de oudergroep in het algemeen en daarbij de belangen aan de school behartigt. Deze groep is voortrekker van diverse werkgroepen en (mede)organisator van diverse evenementen.
3. Mogelijkheid tot hulp aan leerlingen die achterstanden hebben op leergebieden en net even wat extra hulp nodig hebben. Programma's hiervoor worden uiteraard door de leerkracht aangereikt.
4. Deelnemen in de Medezeggenschapsraad (MR). In het bedrijfsleven zouden we zeggen Ondernemingsraad. Deze ondergeleding gaat verder dan zakelijke hand- en spandiensten en heeft advies- en instemmingsrecht op tal van school/onderwijs/personele zaken.
5. In het bijzonder onderwijs kennen we de Schoolvereniging waaronder de school ressorteert. Ouders kunnen lid van deze vereniging worden en dan daadwerkelijk invloed hebben op bijv. de onderwijskundige doelen van de school. Dit kan nog concreter worden door zich als lid van het bestuur van de vereniging (het bevoegd gezag van de school) te laten kiezen, waardoor men op een directe manier verantwoordelijk wordt voor de school. Daarnaast heeft het bevoegd gezag de taak de identiteit van het onderwijs aan de desbetreffende school te waarborgen en heeft het tevens alle andere bestuurlijke zaken die bij een openbare school door de gemeente worden verricht.

U begrijpt uit het bovenstaande dat de betrokkenheid van ouders, als het goed is, vele malen groter is dan in de tijd dat uzelf misschien nog op de lagere school zat.

De ouders kunnen natuurlijk niet op de stoel van de onderwijsgevende gaan zitten, maar kunnen het werk binnen de school wel veel aantrekkelijker maken, zowel voor het kind als voor de leerkracht.

Het omgaan met kinderen

Van mijn eigen lagere schooltijd (1960-1966) in een dorp onder de rook van Rotterdam is mij bijgebleven dat je als kind niet direct een band had met de leerkracht die voor de klas stond. Je sprak hem/haar aan met meester of juffrouw, gevolgd door de achternaam. De leerkracht werd gezien als een autoriteit (je kende dat woord toen nog niet maar je handelde er wel naar).

Zo ver ik mij kan herinneren was er ook weinig tijd en belangstelling van de leerkracht voor wat de kinderen voor/na schooltijd deden. Wel heb ik één schooljaar lang regelmatig boodschappen moeten doen voor de juffrouw bij wie ik toen in de klas zat. Mijn vader was bakker toendertijd en ik mocht (onder schooltijd!) een aantal keer per week brood voor haar halen. Dat ik tijdens die uitstapjes niet altijd de kortste weg nam, is wel begrijpelijk. Als kind vond je het heel spannend als je de leerkracht een keer bij hem/haar thuis ontmoette. Daar hing een bepaalde spanning om. Verder beschouwde je de leerkracht als iemand die wist wat goed voor je was op school.

De democratiseringsgolf in de zeventiger jaren heeft ook invloed gehad op de manier van omgaan met kinderen nu. Op veel scholen is het gewoon geworden dat de leerkracht wordt aangesproken als bijv. meester Piet, of alleen met de voornaam. Door veel ouders wordt dit als een bedreiging gezien voor het overwicht op kinderen dat je als leerkracht moet hebben. Onze ervaring is, dat dit niet zo hoeft te zijn. Het ligt meer aan de manier waarop kinderen en volwassenen met elkaar omgaan. Die manier kan zeer vriendschappelijk zijn. Kinderen vinden het fijn dat je hen belangstellend en open tegemoet treedt. Door tijd te nemen voor kringgesprekken, waarbij de leerkracht ook zijn verhaal doet, komen de kinderen meer van elkaar te weten, wat weer positief kan zijn in de omgang met elkaar. Daarnaast leren wij de kinderen ook zelfstandigheid aan en geven wij ze verantwoordelijkheid voor zaken in de klas.

Vroeger kwamen ouders nauwelijks tijdens schooluren in het schoolgebouw. Ook dat is tegenwoordig anders. Ouders zijn welkom in de school, om mee te denken, mee te helpen en om zomaar eens rond te kijken hoe het tegenwoordig op school toegaat.

Een Transazië Reis (5)

Verder ging het langs eenzame spoorwegovergangen met wachtende Lada's en bestofte vrachtauto's of motorfietsen met zijspan. De spoorrails, lange en glimmende, zich in de einder rakende staven, spleten het land in tweeën. Auto's, paard en wagens, bussen en karren moesten uit bittere noodzaak de spoorbomen passeren, die waarschijnlijk vanwege het drukke treinverkeer voortdurend werden gesloten. Op sommige stukken passeert naar het schijnt elke vier minuten een trein. Op het traject van duizenden kilometers met de vele overwegen zag ik zelden een spoortunnel.

Ontelbare berkebomen met hun gestreepte zilvergrijze stammen, schoten langs, alleenstaand of met een herkenbaar spoor tussen de waaiering van pijnbomen, eiken en sparren. Nauwelijks over het hoofd te zien waren de ontelbare telegraafpalen met hun bovenleidingen, dwarslatten en porseleinen knoppen als omgekeerde drinkbeker. Ze naderden de spoorlijn soms dicht, parallel en verdwenen dan weer in het niets.

Deze streken waren vroeger het voorlopend deel van een woest gebied, de steppe, beneden de taiga. Nu lag alles er getemd bij. Akkers en velden met gewassen, moestuinen en kale graanlanden wisselden elkaar af. De bossen stonden als onneembare wallen in het landschap maar bij nader inzien waren ze niet ondoordringbaar. Tussen de grassen, varens en lage struiken die in luwte van het geboomte stonden was er ruimte. Hier leefden de boerengezinnen in hun dorpen, Mirs geheten, onder leiding van de starosta's, dorpsoudsten. Hier leefden grote familiegemeenschappen in slavernij, horigheid. De eenzame steppe schonk hun een weemoedige ziel.

Diezelfde dag bleef ik 's avonds in de restauratiewagen nog wat napraten met Marina. Het was een van die zeldzame keren, dat ze me toestond, langdurig en alleen met haar van gedachten te wisselen. Altijd was er bij deze blonde laborante het sociale gevoel ten opzichte van de groep of misschien de tegenzin lang met mij allen te zijn. Eens bekende ze mij dat ze me eerst niet durfde aan te kijken. Steeds voelde ze zich verplicht om aan Betty en Jaap aandacht te geven. Het was een sterke behoefte aan veiligheid, hoewel ze die behoefte ontkende.

Mijn voortdurende verzoeken om met haar alleen te zijn wees ze af. Ten leste begreep ik dat ze de aanwezigheid van haar reisgenoten nodig had, die voorkwam dat onze aantrekkingskracht tot te grote spanningen zou leiden.

- * Ver. Vrienden van de Leidse Hout (VVLH):
Rob Mante tel.: 071-154770
- * Instituut voor Natuurbeschermingseducatie (IVN):
Ruud Simons tel.: 071-222468
- * Natuurmonumenten (NM)
Tineke van Hogezaand tel.: 01717-8235
- * Ned. Jeugdbond voor Natuurstudie (NJN):
Maurice La Haye tel.: 071-149127
- * Afd. Natuur- en milieuedukatie (nme) gemeente Leiden:
Frits van der Sluis tel.: 071-170085

Tot slot:

De vleermuistentoonstelling staat nog tot eind november in het koetshuis.

De tentoonstelling en informatiebalie zijn open:

- * iedere zondag van 14.00-16.000 uur,
de toegang is gratis.

Frits van der Sluis,
afd. natuur- en milieuedukatie

Het schoolteam

Het schoolteam toen was op te delen in twee groepen. Doordat de kleuterschool een aparte school was, kon je niet spreken over één team. De leidsters op de kleuterschool waren vaak in hun werk, het omgaan met elkaar, met de kinderen en met de ouders anders dan hun collega's van de lagere school.

De samenstelling van het schoolteam op de lagere school toen verschilt duidelijk met die van nu. Toen was het meer standaard de juf in klas 1 en 2 en vanaf de derde klas kreeg je een meester. Ook waren er minder wisselingen van leerkrachten onderling. Meester Meijer had de derde klas en dat bleef jarenlang zo. Zaken waar je als school nu mee te maken krijgt als arbeidsduurverkortings (a.d.v.), benoemingen per uur, deeltijdbanen, bezuinigingen, waren er in die tijd minder of geheel niet. De man-vrouw verhouding binnen een schoolteam is ook anders geworden. Waar mannen qua getal vroeger de overhand hadden, is nu de balans omgeslagen naar de andere kant. De verwachting is dat dit op korte termijn niet anders wordt. Momenteel zijn jongens een uitzondering op de P(edagogische) A(cademie) B(asis) O(nderwijs).

De taken waarmee een leerkracht belast wordt zijn nu heel anders dan zo'n dertig jaar geleden. Sinds de invoering van de basisschool (1985) is het vakkenpakket behoorlijk uitgebreid: Engels, geestelijke stromingen, bevordering van gezond gedrag. Dit vereist nascholing en verdieping in de leerstof. Het samenvoegen van kleuterschool en lagere school heeft er ook toe geleid dat het werken binnen een schoolteam veranderd is. Vanuit twee verschillende typen onderwijs moesten mensen gaan samenwerken. Belangrijk voor ons is geweest om het eigene van het kleuteronderwijs te behouden ondanks alle aanvallen van buitenaf.

Graag willen we in één van de volgende edities van De Raadsheer over deze en andere onderwerpen een vervolg schrijven.

Peter Bosman
Piet van Kesteren

Om het hele artikel van een geheel andere kant te bekijken volgt hierna een fragment uit één van de vele schitterende jeugdboeken van de Britse schrijver Roald Dahl. In het boek "Mathilda" maakt de lezer wel op een heel bijzondere manier kennis met de gang van zaken op school.

DE WEKELIJKSE TEST

Om twee uur precies was iedereen weer in de klas, ook juffrouw Engel, die zag dat de waterkan en het glas op de goede plaats stonden. Daarna ging zij achterin de klas staan. Iedereen wachtte af. Plotseling kwam de reusachtige gestalte van het Hoofd binnenmarcheren in haar bruine jak en groene broek. "Goedemiddag, kinderen," blafte ze. "Goedemiddag, juffrouw Bulstronk," tijlpten ze. Het schoolhoofd stond daar wijsbeens voor de klas met de handen op de heupen en staarde woest naar de kleine jongetjes en meisjes die zenuwachtig aan hun tafeltje zaten. "Geen prettig gezicht", zei ze. Ze keek ze vol walging aan alsof ze keek naar een ongelukje van de hond op de vloer: "Wat een stelletje misselijk makende mormels!" Ze waren allemaal zo verstandig hun mond te houden. "Ik word doodziek bij de gedachte dat ik de volgende zes jaar met zulk tuig zit opgescheept. Ik zie wel dat ik zo snel mogelijk van jullie van school moet zien te schoppen om niet stapelgek van jullie te worden." Ze hield even op en snoof een paar keer. Het was een vreemd slobberig geluid. Je hoort het weleens als je door een stal loopt waar net paarden worden gevoederd. "Ik neem aan," ging ze verder, "dat jullie vader en moeders zeggen dat jullie fantastisch zijn. Nou, ik ben hier om jullie het tegendeel te vertellen en jullie kunnen mij maar beter geloven. Allemaal opstaan!" Ze stonden vlug op. "Handen uitsteken. En als ik langskom draaien jullie ze om zodat ik kan zien of ze aan beide kanten schoon zijn." De Bulstronk begon langzaam de rijen tafeltjes door te lopen en handen te inspecteren. Alles ging goed tot ze bij een jongetje op de tweede rij kwam ...

Met de komst van de bat-detector werd het mogelijk om vleermuissoorten, vliegend in het donker, te determineren.

Dit apparaatje zet de, voor ons onhoorbare, vleermuis-sonar om in hoorbare tikken. Aan de verschillen in frequentie en ritme zijn de soorten op naam te brengen.

Leiden is één van de eerste gemeenten in Nederland waar met behulp van zo'n bat-detector, onderzoek is gedaan naar het voorkomen van vleermuizen.

Het verschijnen van het rapport van dit, door Kees Mostert uitgevoerde, onderzoek en de opening van het Koetshuis, bleken ongeveer in dezelfde periode te vallen; een prachtige gelegenheid dus om één en ander aan elkaar te koppelen: de presentatie van het rapport en een tentoonstelling waarin de vleermuissoorten uit Leiden en specifiek die uit de Leidse Hout en omgeving wat meer in het zonnetje gezet (!?) konden worden.

Voor het bekijken van de tentoonstelling heeft u beslist geen uren nodig. Met meer van deze kleine tentoonstellingen in de loop van het jaar, hopen we het wandel-plezier in de Leidse Hout steeds een extra tintje te geven.

Wellicht dat u door die tentoonstellingen de Leidse Hout zelfs met heel andere ogen gaat bekijken.

Behalve voor de tentoonstelling wordt het koetshuis ook al gebruikt voor tal van activiteiten van de verschillende deelnemende verenigingen: excursies, cursussen, lezingen etc.

Als u meer van de activiteiten of van de verenigingen zelf wilt weten, kunt u terecht aan de informatie-balie in het koetshuis.

Bij die balie zijn ook verschillende boekjes en brochures van de vereniging te koop.

Heeft u ideeën of materiaal voor tentoonstellingen, of belangstelling om zelf als vrijwilliger mee te werken in het koetshuis, kom langs of neem contact op met één van de verenigingen:

Het Koetshuis in de Leidse Hout is open

Gezien het grote aantal bezoekers dat dit reeds ontdekt heeft, trap ik met bovenstaande kop waarschijnlijk een open deur in.

Maar voor de enkeling die er nog niet geweest is, zal ik hier in het kort nog iets vertellen over het koetshuis en de activiteiten die er plaatsvinden.

De officiële opening vond plaats op woensdag 19 september.

Behalve het gebouwtje werd ook de eerste tentoonstelling geopend: een tentoonstelling over vleermuizen. Dat deze dieren zich als eerste mochten presenteren in het koetshuis, is niet toevallig.

Dat vleermuizen in de Leidse Hout en omgeving voorkomen, kan iedereen in de schemering op mooie zomeravonden zelf ontdekken, maar om hoeveel en welke soorten het gaat, was grotendeels onbekend. Zelfs voor een doorgewinterde vleermuiskenner was het tot voor kort heel lastig om die schemerige silhouetten van een naam te voorzien, dat lukte alleen als hij ze van heel dichtbij kon bekijken, zoals op de winterslaapplaatsen.

aktiviteiten-centrum voor natuur en milieu

open:

iedere zondagmiddag
van 14.00 tot 16.00 uur..

Koetshuis

koetshuis leidse hout

groene maredijk 100

telefoon: 071-157333

Reis over het trottoir II

Ik ben een verlegen mens. Het kost me grote moeite mij in conversaties te mengen. Achteraf verontschuldig ik mij daarvoor zeggend dat ik allergisch ben voor priet en borrelpraat, hetgeen bezijden de waarheid is. Slechts gesprekken waarvan ik wat op kan steken of waarvoor ik mijn hersenen moet pijnigen ga ik met moeite aan. Doorgaans keuvel ik liever wat over aardige denkbeelden en oubolligheden. Zenboeddhisme gaat me eigenlijk al wat te ver. Toch wordt van je verwacht dat je niet de aandacht trekt met het hautaine stilzwijgen waarin je gehuld gaat maar juist dat je conversatie, al kost het moeite, mede helpt gaande houden. Want als iedereen zijn mond zou houden wat viel er dan anders te doen dan in stilte te drinken. Daarom vind ik het zo prettig dat het er eigenlijk niet toe doet waarover je praat, als het gesprek maar in stand wordt gehouden. Met graagte grijp ik visquota, kostenplaatjes, harde schijven, hamstrings, kinderen, management, vloerbedekking, Ron Brandsteder en Adriaan van Dis aan om niet boven mijn niveau uit te hoeven komen. Kom in godsnaam niet aan met provodniks, verre treinreizen of Ulan Bator.

Toch is er een onderwerp waar ik graag en daarom veel over schrijf. Waar ik als neutjeskeuvelaar ook veel succes mee boek, mijn vrouw heeft me al twee keer een bemoedigende klap op mijn schouder gegeven, dat is de buurt waarin ik woon. Dat is de raadsherenbuurt.

De ligging, de kwaliteit en de prijs van de huizen, de bomen, de bolussen van honden, een geliefd onderwerp van me, de bewoners ... jawel ook de bewoners, hoewel de onvermijdelijke vraag wat voor soort mensen dat zijn, mij voor niet geringe moeilijkheden stelt. Je hebt er onbegrijpelijke snuiters bij, zoals bijvoorbeeld ene Koekepeer (ho,ho, ik moet mezelf afremmen dat ik niet te origineel word) en Sigmund Zwiebeltrager. Dat heeft veelal tot gevolg dat ik met een mond vol tanden en pinda's sta, als ik die vraag krijg voorgelegd. Een dergelijke vraag brengt mij in nog groter verlegenheid dan ik als van huis uit verkeer. Een ongewenste situatie waar ik me slechts met een nog grotere hand vol pinda's, opgediept uit de afvallemmer van een koffieshop, uit weet te redden. Ach, resumerend kan ik stellen, dat we toch allemaal doorsnee vooroordeelers zijn, die diep in hun hart weleens zonder schaamte hun verjaardag bij McDonalds willen vieren. Maar de angst dat zoiets wordt afgewezen, die blijf je voor!

Paul Schelvis (Arnoud van der Vorst)

Bestuursmededelingen (okt. 1990)

Contributie

Alle buurtbewoners hebben onlangs weer de acceptgiro van de buurtvereniging in de bus gekregen. Helaas hebben nog maar weinig mensen deze acceptgiro in de bekende giro-enveloppe gedaan (na invullen van bedrag en gironummer) en gepost.

Graag ziet de penningmeester de contributies overgemaakt op girorekening nr 4193645 van de Vereniging Raadsherenbuurt te Leiden (Dit kan natuurlijk ook op een gewone overschrijving).

Contributie: f 7,50 per "hoofd" van het gezin,
f 2,50 voor elke huisgenoot ouder dan 16 jaar.

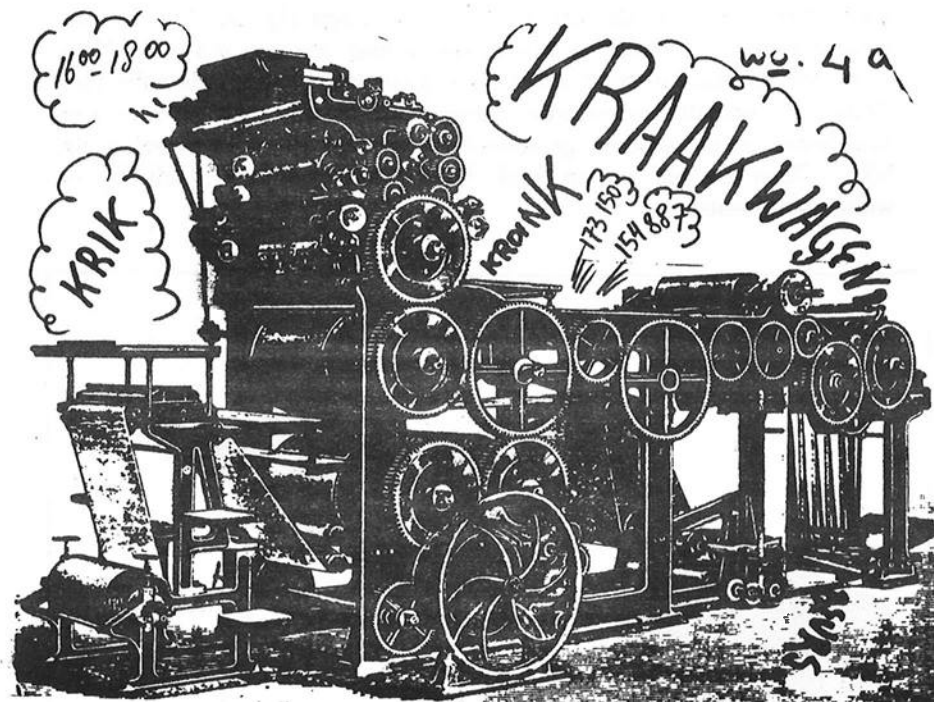
Tot slot nog excuses aan degenen die op de acceptgiro hun naam verkeerd vermeld zagen of een acceptgiro voor de vorige bewoners ontvingen. Het is een hele klus het adressenbestand up to date te houden.

O.P.A. (d.w.z. Oud Papier Aktie)

De bekende papiercontainer zal weer in de Johan de Wittstraat (ter hoogte van het zogenaamde Rozenpleintje) staan op: (steeds de eerste woensdag en donderdag van de maand):

7 en 8 november	1990
5 en 6 december	1990
2 en 3 januari	1991

(Door een misverstand is de container niet de eerste week van september geweest, maar de tweede. Excuses).

Kleine kinderen en grote zaken

In een vorige Raadsheer was te lezen dat bij het Kindercentrum Het Vogelnest enkele verandering gaan optreden.

Als het oude gebouw van "Woutertje Pieterse" betrokken kan worden (naar verwachting in september 1992) zullen halve dagopvang en peuterspeelzaal gescheiden raken. De aanmelding voor beide vormen van kinderopvang geschiedt al enige tijd centraal, dat wil zeggen bij een overkoepelend orgaan van de kindercentra worden plaatsingsmogelijkheden beoordeeld en wordt de administratie gevoerd.

Tijdens een bijeenkomst van bestuur van Het Vogelsnest en de ouders op 6 september kwamen nog meer bijzonderheden aan het licht.

Wat betreft de halve (en in de toekomst hele) dagopvang krijgt de Gemeente een behoorlijk dikke vinger in de pap. De ranglijst voor de plaatsing op een willekeurig kinderdagverblijf wordt centraal opgesteld. Voorkeur voor een bepaalde instelling, bijvoorbeeld dicht bij huis of dicht bij het werk, is niet van doorslaggevende betekenis.

Het gaat er in de eerste plaats om of er - waar dan ook- plaats is.

Daar houdt het niet bij op. Met inspiratie door de SKON en het voorstuwende beleid van de centrale overheid in de rug stelt de Gemeente opvangplaatsen beschikbaar aan het bedrijfsleven tegen een vergoeding van f 12.000,- per plaats per jaar. Deze betaalde plaatsen gaan voor op de andere, door de Gemeente gesubsidieerde plaatsen.

Gevolg: krijgt men een werkgever zo gek om een plaats van de Gemeente te kopen dan krijgt men via die werkgever voorrang bij de plaatsing van een kind op een dagverblijf.

Het ligt voor de hand dat kleine bedrijven geen f 12.000,- kunnen missen. Wie bij zo'n klein bedrijf werkt, studeert of onbetaald werk doet mag dan wachten op de "kinderen van Het Grote Geld". Regelrechte discriminatie!

Ouders en besturen proberen de geschetste ontwikkeling tegen te gaan en willen de Gemeente vragen aan het aantal "bedrijfsplaatsen" een maximum te verbinden. Nog beter zou het natuurlijk zijn als er helemaal geen onderscheid wordt gemaakt tussen bedrijfsplaatsen en andere plaatsen.

Ter geruststelling van de ouders die alleen van de peuterspeelzaal gebruik maken: deze plaatsen vallen buiten de regeling.

Arno Konijnendijk (Vogelwijk)

Kraakwagenruilbeurs

Als sinds 1979 bestaat de kraakwagenruilbeurs, indertijd een initiatief van Henk Gosses.

Zoals u zich misschien nog herinnert bestond er vroeger, voor de groene afvalcontainer zijn intrede deed, het fenomeen kraakwagen.

Je kon er toen zeker van zijn dat elke eerste donderdag van de maand een grote vrachtwagen van de gemeente het afval dat te groot was voor in eerste instantie de vuilnisbak en later de grijze KOMO-gekeurde zak, kwam ophalen.

Hoewel verboden, zetten de meeste mensen het spul al op woensdagavond buiten en kennelijk was er altijd veel bij dat voor de oorspronkelijke eigenaar geen waarde meer had, maar voor anderen wel. In de nacht van woensdag op donderdag knetterde de buurt van de bakfietsen en brommers; bestelwagens stonden met ronkende motoren stil bij de opgestapelde spullen en zelfs achterop de fiets werden die zaken meegenomen die nog van waarde bleken. Ook gebeurde het wel dat de buurman naar binnen sleepte wat jeezelf net met veel moeite naar buiten had gebracht.

Speciaal voor die buurtbewoners die het niet kunnen laten om bij elke berg buitengezet spul even te stoppen om te kijken of er nog iets interessants bij is, is de kraakwagenruilbeurs bedoeld.

In de beginjaren was de beurs dus elke eerste woensdag van de maand wanneer de kraakwagen de volgende dag werd verwacht. Volgens Els v.d. Loeff was het toen altijd wel gezellig. Je ging er niet alleen heen voor de spullen maar je sprak er ook buurgenoten onder het genot van een kopje thee met een koekje. De laatste jaren was het allemaal wat minder. De komst van de groene kontainer, waar alles in past en de verandering van de grofvuil ophaalregeling heeft er natuurlijk geen goed aangedaan.

Hoe gaat het nu en in de toekomst met de kraakwagenruilbeurs?

De beurs wordt nu vier keer per jaar gehouden op de eerste maandag van de maanden maart, juni, september en december.

Iedereen kan vanaf 16.00 uur spullen brengen en snuffelen in wat er wordt gebracht en wat er al ligt en staat.

De plaats: voor de garage van Henk Gosses in de Hogerbeetsstraat.

Om 18.00 uur wordt er opgeruimd: Alles wat niet is meegenomen wordt aan de rand van het trottoir opgestapeld voor de kraakwagen. Een hele klus!

HEY, YOU!

WE NEED YOU FOR
RUMBLE

10 DEC - KRAAK^{RUIL} VOOR JONGE EN OUD.
12 DEC - OPA KOMT OOK!

Zet de schaal ca 10 min. in een voorverwarmde oven, stand 4 a 5 (ca 230 C).

Eet smakelijk!

Leidse-Houttheater

Wat ieder jaar wel mogelijk was en zeer werd gevreesd, is in 1990 eindelijk eens werkelijkheid geworden. De onvermijdelijke weergoden waren afgunstig en stonden de doorgang van een geplande voorstelling niet toe.

Een strop voor de organisatoren (veel werk voor niks) en een strop voor De Raadsherenbuurt. Immers, bij een late afmelding dient toch een groot gedeelte van de gage aan de op te treden artiesten te worden uitbetaald. Jammer.

De beslissing om een voorstelling af te gelasten is een heel moeilijke. Maar het volle pond uitbetalen aan uitvoerenden terwijl de regen het spelen onmogelijk maakt of alle toeschouwers weghoudt, is ook gekkenwerk.

Laten we hopen, dat de weergoden het in hun nieuwe broeikas zo naar de zin hebben, dat ze volgend jaar een voorstelling in het Leidse-Houttheater zullen gedogen en tot een succes zullen maken.

Gerard Schelvis

Hutspotmaaltijd

De hutspotdampen zijn nauwelijks uit de buurt verdwenen of u zult er weer aan moeten geloven. Hier volgt namelijk op veler verzoek het winnende recept. Louise Berkhout van de Johan de Wittstraat 18 won hiermee op 3 oktober jongstleden de buurttrofee, de Gouden Stamper. Overigens gingen de eervolle vermeldingen dit jaar naar Titia Bouma en Ria van Bodegom, beiden uit de Fagelstraat.

In het onderstaande recept zult u de sudderlappen missen; dit komt omdat er elk jaar ook vegetarische hutspot wordt gekookt.

Recept voor vegetarische hutspot

Ingrediënten

ca 1½ pond biologisch-dynamische aardappelen
(schillen en in blokje snijden)

1 pond wortelen en uien (fijn gesneden)

2 laurierblaadjes

3 hele kruidnagelen

enkele (zwarte) peperkorrels, zout naar smaak

1 blikje ananas op eigen sap

handje rozijnen

blokjes en plakjes edammer kaas

klontje roomboter

scheutje melk

Bereidingswijze

Doe de wortelen en de uien in een laagje kokend water waar aan laurierblad, kruidnagelen en peperkorrels zijn toegevoegd.

Leg de aardappelen er bovenop en laat het geheel op een laag vuur stoven tot het gaar is.

Giet overtollig vocht af.

Stamp de hutspot door elkaar. Voeg boter, melk, zout naar smaak en wat ananassap toe.

Schep de rozijnen, stukje ananas en blokje kaas erdoor.

Vet een ovenschaal in, schep de hutspot er in over, bedek het met plakjes kaas.

De overgebleven kleding wordt in zakken verpakt meegenomen door Els v.d. Loeff. Dit is altijd wel een Renaultje vol. Wat hiervan nog te gebruiken is gaat via een kleine organisatie naar een aantal projecten in Irian Jaya en Afrika.

Een paar verzoeken:

- Spullen moeten nog wel ergens goed voor zijn. Dit is natuurlijk zeer arbitrair, maar probeert u enigszins te selekteren.
- Houdt er rekening mee dat de rommel altijd een onweerstaanbare aantrekkingskracht uitoefent op de kinderen. Glas bijv. is binnen vijf minuten kapot en zorgt dan voor gevaar.
- Breng ook niet vóór vier uur!
- Leg uw kinderen uit wat de bedoeling is van de beurs. Vertel hun dat het niet leuk is dat nog goede spullen, hoewel gratis afgestaan, ter plekke worden kapotgeslagen, kapotgegooid of anderszins vernield.

173150

154887

Wo 17 April

Het zou leuk zijn om nog wat meer hulp te hebben tijdens de beurs. Misschien is het dan weer mogelijk thee en een koekje te presenteren. Ook bij opruimen na afloop is hulp zeer welkom.

Volgende keer komt er een prikbord waarop geadverteerd kan worden met spullen die men niet kan of wil brengen. Gratis af te halen bij de aanbieder.

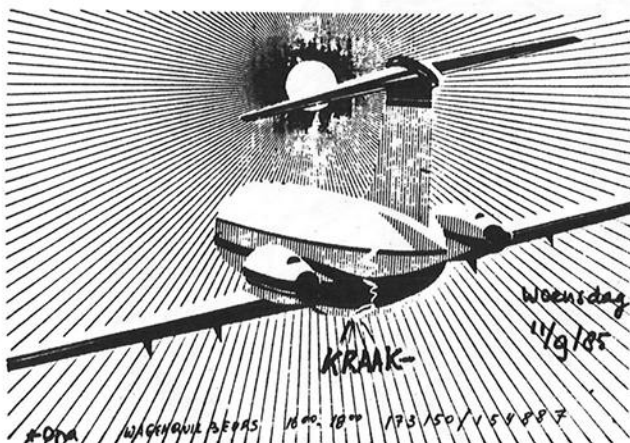
Meer ideeën en assistentie van harte welkom en u als haler/brenger, snuffelaar natuurlijk ook.

Tineke van Beers, tel. 176404

N.B. De eerstvolgende kraak is op 12 december a.s.

Illustraties: aankondigingen van de beurs uit de jaren '84-'85, bewaard door Bram v.d. Loeff en bereidwillig tijdelijk door hem afgestaan.

Ontwerper: Henk Gosses.

Ik had geen zin meer in de optocht. Emma ook niet. We hebben de Vlootschouw niet gezien, René Froger niet gehoord, we zijn niet naar de Lakenhal geweest, we hebben de familie Weisheit niet over draden zien lopen en rijden, we zijn niet in de Breestraat geweest.

Tegen 4 uur begon de lucht te betrekken. Toen de tafels en stoelen buiten stonden regende het. Emma vond het maar gek buiten eten als het regende, ook al zat je droog onder een afdak. Ze vond het wel gezellig en ik ook. Volgend jaar zeker weer!

Titia Bouma
Fagelstraat 37

P.S. Niet naar het vuurwerk geweest.

De wind was gelukkig gedraaid, de ramen konden 's nachts open blijven.

De linoleumman is nog niet klaar (4 oktober).

Mijn eerste 3 oktober

Maandag 1 oktober kon ik al niet zo snel meer door de stad komen op mijn fiets. Dikke bierauto's blokkeerden om kwart voor negen de weg.

Dinsdag 2 oktober waren de stoplichten al uitgeschakeld. Huilende kinderen op school omdat moeders met auto's in de file waren blijven steken. De linoleumman die bij ons de trap en de gang boven nog moest doen, kwam veel te laat en had duidelijk zijn hoofd al bij 3 oktober, want het karwei kwam weer niet af. 4 oktober komt hij terug. 's Avonds werd de hutspot bezorgd. De aardappels pasten net in mijn twee grootste pannen. De ramen van de slaapkamer hebben we dicht gedaan toen we gingen slapen, vanwege het kermislawaai.

Eindelijk de grote dag. Dochter Emma kwam al vroeg haar bed uit. Vader Aart pakte zijn biezen om naar de Buchmesse in Frankfurt te vertrekken. Den Haag erkent 3 oktober (nog) niet. Na het ontbijt heb ik meteen de hutspot en het vlees opgezet. Vier grote pannen vol. Om half tien was de hutspot klaar, het vlees sudderde. Minne en Jantsje likten hun streepjes schoon, dikgebuikt van de randjes vet en zenen die ze toegeworpen hadden gekregen. Een groot deel van de ochtendfestiviteiten had ik dus al gemist:

- niet naar de reveille geweest;
- geen haring en witte brood gehaald (ook niet voor ingeschreven);
- niet naar de koraalmuziek noch naar het concert op het Waaghooft geluisterd.

Om 10 uur waren Emma en ik op de kermis. Draaimolen, autootjes-achtbaan, touwtje-trekken, eendje-hengelen, pijltjes-gooien, kinderbotsautootjes, ponyrijden (op Fury), zuurstok eten. Via de Lange Mare (zo heet die straat geloof ik) naar de Haarlemmerstraat, waar we net op tijd waren voor een leuke poppenkast. Via de Haarlemmerstraat weer richting huis. De stad begon vol te lopen. Het was 1 uur. Tijd om weg te gaan.

173 150
154 887

woensdag 9 okt
16-18 uur

+ opa!

Voorzieningen voor Ouderen

Zoals u in een vorige Raadsheer las heeft de Stichting Ouderenwerk in de zomer een bijeenkomst georganiseerd voor ouderen uit het Boerhavedistrict, de Raadsherenbuurt en de Vogelwijk. Tijdens deze bijeenkomst vulden de deelnemers lijsten in, waarop vragen stonden met betrekking tot de voorzieningen in het woongebied. De Stichting verwacht eind oktober klaar te zijn met het verwerken van de resultaten. Op grond van haar bevindingen zal de Stichting aanbevelingen doen aan alle betrokkenen. Hiertoe behoren ook de Gemeente Leiden, het Kruiswerk en de Gezinszorg. Het communiqué van de Stichting verschijnt in december. Na een gesprek met Marian Boer, die het vragenonderzoek coördineert, kan de Raadsheer de resultaten nu al in het kort schetsen.

Verwarring

Het is voor veel ouderen niet duidelijk van welke voorzieningen men gebruik kan maken. Het onderscheid tussen Gezinszorg en Kruiswerk wordt niet gezien. Daarbij speelt de nabijheid van de gemeentegrens van Oegstgeest een rol. De meeste ouderen zijn geïntereerd op Oegstgeest. Men bezoekt er clubs, doet boodschappen, gaat er op visite bij kennissen, enzovoorts. Het ligt voor de hand dat ook de paramedische voorzieningen van Oegstgeest (de Lijtweg) worden betrokken. Men verwacht voor de gezinszorg eveneens in Oegstgeest hulp te kunnen krijgen. Anders dan bij het Kruiswerk geldt voor de gezinszorg echter een strikte scheiding van gemeenten. Met andere woorden: de gezinszorg moet uit Leiden komen. Voor het Kruiswerk (hulpmiddelen, wijkverpleging, etc.) kan men in beide gemeenten terecht, deels naar eigen voorkeur. Helaas is het voor de Kruisverenigingen zelf ook niet geheel duidelijk wat bij de Bollenstreek hoort en wat bij Leiden (inclusief "Rijn en Vliet"). Er zullen nieuwe, duidelijke afspraken moeten worden gemaakt.

In hoeverre er consequenties te verwachten zijn voor de andere facetten van het Kruiswerk, bijvoorbeeld de kraamverzorging en het zuigelingen-bureau, is op dit moment niet in te schatten.

Sociaal-culturele voorzieningen

Het is duidelijk dat de ouderen er de voorkeur aan geven met hun leeftijdgenoten uit Oegstgeest om te gaan. De afstand tot en de

bereikbaarheid van Oegstgeest zijn hierbij niet de enige factoren. Het is, zo blijkt uit de gegeven antwoorden, ook een kwestie van mentaliteit en omgangsvormen. Oegstgeest kan de Leidse ouderen voldoende lering en vermaak bieden (onder andere met de SWOO). Wel opperde iemand om de openbare bibliotheken van hetzij Leiden, hetzij Oegstgeest boeken aan huis te laten brengen.

Boodschappen, dagelijks brood en de warme maaltijd

De ouderen maakten geen opmerkingen over de bereikbaarheid van de winkels en de geboden waren en diensten. De Kempenaerstraat is het winkelgebied bij uitstek. Ongetwijfeld zijn de mobiele winkels, die in de regel drie maal per week in de wijk rijden onmisbaar voor ouderen. Het lijkt erop dat men zich dit niet realiseert. Positieve opmerkingen hierover ontbreken althans. Over "Tafeltje Dekje" is men tevreden. Gezien de capaciteit van de keukens zouden in de toekomst problemen kunnen ontstaan. Dit punt van aandacht zal in de aanbevelingen van de Stichting Ouderenwerk worden meegenomen.

Wonen

Verscheidene oudere mensen vinden hun huis zo langzamerhand te groot worden. Het onderhoud wordt bezwaarlijk en de trappen vormen een belemmering voor het vrije bewegen in huis.

Het liefst ging men kleiner wonen, maar wel in dezelfde buurt! De wachtlijsten voor geschikte woningen in Oegstgeest zijn echter te lang. De gemeente Leiden zou toch nog eens moeten denken over het bouwen van geschikte woningen voor deze groep inwoners.

Arno Konijnendijk (Vogelwijk)